

κάνοντας θόρυβο. Μόλις δοκίμασα να σηκωθώ, έπεσα αμέσως στο πάτωμα. Πώς μπόρεσε εκείνη να σηκωθεί ξαφνικά και να περπατήσει φυσιολογικά; Διερωτώμαι!

Η Ιστορία της Μοναχής

Πριν περίπου δύο χρόνια, ενώ περίμενα την πτήση μου για την Μπάγκαλор στο Κρατικό Αεροδρόμιο της Βομβάης, συνάντησα μια συμπαθητική καθολική μοναχή, τη Μάγια, που καθόταν δίπλα μου. Ήταν Ινδή και ζούσε εδώ και δώδεκα χρόνια σ' ένα μοναστήρι στην Ιταλία. Μια και δεν μιλούσε παρά Ιταλικά και Χίντι, δεν έχω ιδέα πώς κατορθώσαμε να συζητήσουμε επί ώρες για τον Σάι Μπάμπα, γιατί δεν είχε ποτέ ακούσει να μιλάνε γι' Αυτόν. Πάντως, κατάφερα να επικοινωνήσω κάπως μαζί της σ' ένα μίγμα Ισπανικών, Γαλλικών, Αγγλικών και κάποιων Ιταλικών. Ήταν πολύ χαρούμενη και δεν μπορούσα να καταλάβω το λόγο της χαράς της μέχρι πρόσφατα. Η μητέρα της ήταν πολύ άρρωστη κι εκείνη πήγαινε να την επισκεφτεί στο Κοϊνπατόρ.

Πριν χωρίσουμε, μου ζήτησε τη διεύθυνσή μου και το τηλέφωνό μου. Της είπα να μη στενοχωριέται και υποσχέθηκα να προσευχηθώ για τη μητέρα της.

Μερικές εβδομάδες αργότερα, έλαβα στο Παρίσι γράμμα από τη Μάγια. Μου έγραφε ότι, μόλις έφτασε στο σπίτι της μητέρας της, τη βρήκε σε πολύ καλύτερη κατάσταση από εκείνη που περίμενε και δεν είχε λόγια να μ' ευχαριστήσει για τις προσευχές μου.

Σ' ένα άλλο γράμμα της, μου ανέφερε κάτι πολύ παράξενο και αναπάντεχο: Είπε ότι δεν ήθελε πλέον να είναι μοναχή και ζήτησε τη βοήθειά μου να φύγει από το μοναστήρι. Προσευχήθηκα, «Ω Σουάμι, πώς μπορώ εγώ να τη βοηθήσω; Μόνο εσύ μπορείς να το κάνεις! Σε παρακαλώ, βοήθησέ την με κάποιο τρόπο!».

Λίγο αργότερα, η Μάγια άφησε το μοναστήρι για πάντα. Χάρη στη φίλη μου την Ανίτα που ζει στην Ιταλία, βρήκε μια καλή θέση να φροντίζει το παιδί μιας οικογένειας πλουσίων. Ούτε κι εγώ μπορώ να το πιστέψω. Αμφισβήτησα τη Δύναμη του Σουάμι ν' ανταποκριθεί σε ό,τι Του ζητούσα από καρδιάς. Τώρα, η Μάγια διαβάζει τα βιβλία του Σουάμι στα Ιταλικά!

Ο Άντρας που είχε Ψωρίαση

Μια παραμονή Χριστουγέννων, συνάντησα στο Πουταπάρτι μετά το απογευματινό *Ντάρσαν* έναν Γάλλο που με ρώτησε αν μπορούσα να δειπνήσω μαζί του. Του είπα «ναι» μια και ήμουν ελεύθερη, γνωρίζοντας ότι ο Σουάμι μού στέλνει πάντα το κατάλληλο άτομο την κατάλληλη στιγμή, για κάποιο λόγο που μόνο Εκείνος γνωρίζει.

Καθώς έτρωγα, καθισμένη απέναντί του, πρόσεξα ξαφνικά κάτι φρικτά σημάδια στα χέρια του. «Τι είναι αυτά;» τον ρώτησα. «Ω Τζένη, έκανα αυτό το ταξίδι στον Σουάμι για να Του ζητήσω να θεραπεύσει την ψωρίασή μου». Ξαφνικά, λες και ήμουν αυτόματο, έβγαλα το πράσινο δαχτυλίδι μου και του το έδωσα να το φορέσει όσο τρώγαμε, λέγοντας, «Παρ' το. Ίσως ο Σουάμι σε θεραπεύσει... αν το θέλει!».

Δέκα λεπτά αργότερα μου είπε, «Τζένη, μου συμβαίνει κάτι πολύ περίεργο με το δαχτυλίδι σου: μια θερμή ενέργεια περνάει από αυτό το χέρι (αυτό που φορούσε το δαχτυλίδι), μέσα στο στήθος μου και απευθείας στο άλλο χέρι!». «Δεν έχω νιώσει ποτέ κάτι τέτοιο!» του απάντησα.

Τελειώσαμε το βραδινό μας, είπαμε 'αντίο' ο ένας στον άλλο και 'Καλά Χριστούγεννα', και μετά τον ξέχασα. Την επόμενη μέρα, μετά το απογευματινό *Ντάρσαν*, τον συνάντησα και πάλι στην πύλη του Γκανέσα. Ήταν γεμάτος ενθουσιασμό. «Τι σου συνέβη;» τον ρώτησα. «Τζένη, σε ψάχνω όλη μέρα! Κοίτα τα χέρια μου!». Τα σημάδια στα χέρια του είχαν ξεραθεί και ήσαν καθαρά! Είχε θεραπευτεί με τη Θέληση του Σουάμι (μέσω του δαχτυλιδιού) μπροστά στα μάτια μου!

Η Αγγελική Χορωδία

Το 1999 με κάλεσαν να δώσω μια διάλεξη στη Βόρειο Γαλλία. Στις 5 η ώρα κάποιο πρωί, ξύπνησα ακούγοντας μια αγγελική χορωδία να τραγουδάει δυνατά μέσα στ' αυτί μου. Κράτησε πολλή ώρα και μ' έκανε να πετάω στα ουράνια. Δεν μπορούσα να σηκωθώ να πάω στα πρωινά *Μπάτζανς*. Οι φίλοι μου είχαν πει ότι εκείνοι θα μαζευόντουσαν. Ήμουν σίγουρη ότι ήταν εκείνοι που